

Van fan tot fanclub

Van fan tot fanclub

Lucienne Damen

Inhoudsopgave

1	Inleiding.....	5
2	Hoe het begon.....	11
3	De kennismaking.....	25
4	De website.....	35
5	Online	47
6	De optredens.....	55
7	De Tour.....	69
8	Afkicken.....	93
9	Afscheid	111
10	Dankwoord.....	113

Auteur: Lucienne Damen

Met medewerking van: Nannette Damen †

Coverfoto: The Rubettes feat. Alan Williams & Lucienne 2004

ISBN: 9789402153019

© Lucienne Damen 2019

www.luciennedamen.nl

1 Inleiding

Toen ik in 1974 als twaalf jarige voor de buis gekluisterd zat om naar het optreden van mijn idolen te kijken, had ik me niet kunnen bedenken dat ik 28 jaar later een fanclub voor ze zou runnen. Samen met vriendinnetje Yvonne pluisde ik iedere week de popbladen uit om te zien of er iets over the Rubettes geschreven werd, het liefst natuurlijk met foto's. Die knipten we uit en plakten we in schriften zodat we onze eigen plakboeken hadden. We wisten alles over de bandleden; met wie ze getrouwd waren en hoeveel kinderen ze hadden, wat hun lievelingseten was en in welke auto ze reden. Yvonne had een grote poster van zanger Alan Williams in haar kamer hangen, want hij was haar favoriet. Ik vond alle bandleden wel leuk, maar had toch een voorkeur voor drummer John Richardson. Sowieso omdat drums nu eenmaal mijn favoriete instrument is, maar ook omdat hij altijd gek deed achter zijn drumstel. Hij trok steeds gekke bekken als hij in beeld kwam of liep gewoon van achter zijn drumstel weg wanneer een nummer niet live gespeeld werd. Later zou ik ontdekken dat hij een hekel heeft aan playbacken en er op deze manier de draak mee stak.

Yvonne kende ik al vanaf mijn vijfde jaar. We woonden bij elkaar in de buurt en waren samen naar de kleuterschool gegaan. Nu zaten we samen in de vijfde klas van de lagere school. Buiten schooltijd speelden we buiten en later werd dat plaatjes draaien op onze kamers. Dat was meestal bij Yvonne thuis, omdat zij een eigen kamertje had en ik mijn kamer moest delen met mijn zusje Anita. Yvonne had ook een zus Rosita, zij is 7 jaar ouder en haar zag ik bijna nooit. Ze is vrij jong getrouwd waardoor Yvonne nog als enige thuis was en omdat haar vader veel in Engeland zat was ze meestal alleen met haar moeder thuis.

In die tijd was er een soort strijd tussen de fans van verschillende bands. Als je van the Rubettes hield, hield je bijvoorbeeld niet van Mud. Net als wat een decennium hiervoor gaande was tussen fans van de Stones en de Beatles. Zo ontstond er ook een verdeeldheid op school. Bij ons in de klas waren Yvonne en ik de enigen die van de

muziek van the Rubettes hielden, waardoor we ons toch enigszins afzonderden. De rest hield van the Osmonds of van Mud of Sailor. Bij ons thuis was ik ook de enige Rubettes fan. Mijn oudste broer Rob hield van the Sweet. In mijn ogen maakten die alleen maar een hoop kabaal, maar hij vond ze helemaal geweldig. Ik had het niet zo op dat stel opgemaakte kerels met lange haren, glitter pakken en plateau zolen, geef mij maar die jongens in nette witte maatpakken. Maar volgens Rob ging het om de muziek en niet om hoe ze eruit zien. Hoewel het in mijn beleving niet alleen het uiterlijk van the Sweet was maar ook het geluid dat zij produceerden, wat mij tegenstond aan deze band.

De top 40 was natuurlijk een goede graadmeter om aan te geven welke plaat beter scoorde. Rob haalde iedere week trouw bij de platenzaak in de buurt een afschrift van de top 40 om te kunnen zien en eventueel te kunnen aantonen dat de Sweet toch echter hoger genoteerd stond dan the Rubettes of welke andere band dan ook. Als het andersom het geval was hoorde ik hem meestal niet.

Mijn jongere broer Ben deed niet aan muziek, hij was altijd buiten en had geen zin om zijn tijd te verdoen aan het draaien van plaatjes. Anita is vijf jaar jonger dan ik en speelde in die tijd met haar poppen en met sjaaltjes. Het kind had nog geen benul van wat er zich in de muziek wereld afspeelde, buiten natuurlijk wat ze in huis hoorde als Rob het volume van zijn stereo installatie open zette, of de keren dat ik de kans kreeg om wat geluid uit mijn mono platenkoffer te laten klinken. Ik had zo'n platenspeler waarvan het deksel de speaker was en waar behalve de bedoelde muziek van de plaat die er op lag, ook een hoop gekraak uit kwam, als hij het überhaupt al deed. Later zou Anita haar voorkeur uitspreken voor de muziek van the Sweet en ging ze met Rob mee naar optredens van deze band.

Begin 2003 ging mijn fanclub website www.rubettes-dutch.com online. Voordat dit zover was heb ik intensief contact gehad met zanger Alan Williams over deze website en hij verleende alle medewerking om de fanclub te realiseren. Ik kreeg promotie foto's om op de website te plaatsen en hij stuurde me een lijst met alle geplande optredens om de agenda pagina te kunnen vullen. Van de optredens die we bezocht hebben maakten we een verslag welke we online plaatsten, zodat iedereen met onze belevenissen kon meegenieten. Alle pagina's waren zowel in het Nederlands als in het Engels, zodat de website ook

toegankelijk was voor niet Nederlandstalige fans. Uiteraard konden ook de bandleden zo onze verslagen lezen, want de website was gelinkt aan de officiële website van de band.

De optredens in Nederland liepen terug en voor 2013 had de band aangekondigd dat ze dat jaar begonnen aan de 'final tour'. De oudgedienden van de band waren inmiddels de zestig gepasseerd en ze wilden het rustiger aan gaan doen. Tijdens de final tour waren er geen optredens in Nederland gepland. Omdat ik zelf in het begin van dat jaar het risico liep mijn baan te verliezen en ik in voorbereiding op een eventueel ontslag voor mezelf moest bepalen van welke financiële verplichtingen ik afstand moest doen, stond de website bovenaan mijn lijstje. Natuurlijk wilde ik de fanclub handhaven, maar de kosten van de website kwamen iedere maand terug en als ik straks minder inkomen zou hebben waren er belangrijkere zaken dan het in stand houden van een website. Zeker nu er zo goed als geen optredens meer aan zaten te komen. De website ging uit de lucht en de foto's en verslagen staan opgeslagen op mijn computer. Omdat ik nog steeds vind dat de verslagen voor iedereen die het leuk vindt om ze te lezen beschikbaar moeten zijn, heb ik besloten om ze uit te geven. Het zijn mijn belevenissen rondom de optredens van the Rubettes in Nederland en in België over een periode van tien jaar, waarvan naar mijn mening vooral de backstage gebeurtenissen het leukste zijn, zeker voor de die hard fans die zelf niet de gelegenheid hebben gehad om de bandleden van zo dichtbij mee te maken.

The Rubettes:

De eerste en grootste hit van the Rubettes was 'Sugar baby Love' waarvan er wereldwijd zo'n 3 miljoen verkocht zijn. Het nummer is in oktober 1973 opgenomen door een aantal studio muzikanten waarna het op de verschillende radiostations werd gedraaid. De hoge stem op de opname is van Paul Prewer, beter bekend als Paul da Vinci. Nadat het nummer een groot succes bleek te zijn moest er een band worden geformeerd en Paul da Vinci werd als eerste benaderd maar bedankte voor de eer. Hij ging zich liever op een solo carrière concentreren. De zes studio muzikanten die the Rubettes gingen vormen waren:

Alan Williams zang en gitaar, Mick Clarke basgitaar, Tony Thorpe gitaar en zang, John Richardson drums en zang, Bill Hurd keyboard, Peter Arnesen keyboard. Deze laatste verliet de band al in november 1974.

The Rubettes hadden na die eerste hit nog een aantal andere hits die echter niet zo hoog scoorden als 'Sugar Baby Love'. Dit waren 'Tonight', 'Juke Box Jive', 'I can do it'. In 1976 besloten ze de glamrock achter zich te laten met het nummer 'Under one Roof' geschreven door John Richardson en verwijzend naar een incident in het Verenigd Koninkrijk waarbij een vader zijn homofiele zoon had verstoten en vermoord. Hun meest succesvolle zelf gecomponeerde nummer was 'Baby I Know'. Inmiddels was ook Bill Hurd uit de band gestapt en bleven ze met zijn vieren over, het aantal leden dat tot op de dag van vandaag is gehandhaafd.

Tony Thorpe stond erop dat ze het 'doo-wop glam' image van zich afschudde en kwam met het nummer 'You're the Reason Why' welke hoofdzakelijk in Nederland een hit is geweest.

In 1979 verliet ook Tony de band, hij werd vervangen door Bob Benham. Maar kort daarna verliet ook hij de band en in 1980 hield de band the Rubettes op te bestaan.

In 1982 kwamen Alan Williams, Mick Clarke, en Bill Hurd weer bij elkaar als the Rubettes, met drummer Alex Bines. Vooral omdat er vanuit Duitsland veel vraag was naar nostalgische muziek uit de jaren '70. Deze line-up bleef tot 1999 aardig in stand, ondanks dat Mick Clarke in 1987 de band had verlaten. Hij is door verschillende bassisten vervangen tot hij zelf in 1994 weer terug kwam als bassist van the Rubettes. In het jaar 2000 werd de band versterkt door ex Kinks lid Mark Haley op keyboard en ook drummer van eerste uur John Richardson sluit zich weer bij de groep aan.

In 2002 begon een rechtszaak om de naam the Rubettes, omdat Bill Hurd samen met Alex Bines ook een band had opgericht onder dezelfde naam. Uiteindelijk heeft de rechter besloten dat zowel Alan als Bill het recht hebben om de naam te gebruiken. Zij moeten bij hun optredens duidelijk vermelden om welke band het gaat. Nu zijn er the Rubettes featuring Alan Williams en the Rubettes featuring Bill Hurd. Op 28 maart 2008 werd door de Duitse TV zender RTL het nummer 'Sugar Baby Love' uitgeroepen tot meest succesvolle Oldie aller tijden. In mei en juni van dat jaar hebben de The Rubettes samen met de bands the Sweet en Showaddwaddy de 'Glitz Blitz & '70 Hitz' tour door Groot Brittannië gemaakt. Een erg succesvolle herhaling van de tour die deze drie bands ook al in 2003 hadden gemaakt.

In september 2014 gaven the Rubettes als onderdeel van hun 40 jarig jubileum een concert in het Olympia in Parijs, dezelfde plaats als waar zij hun allereerste optreden gaven in Frankrijk in 1974.

Nadat de band in 2013 had aangegeven het rustiger aan te gaan doen, besloot Mark Haley in 2014 de band te verlaten voor een solo carrière en hij werd vervangen door Steve Etherington.

The Rubettes treden nu nog voornamelijk in Groot Brittannië, België en Frankrijk met enige regelmaat op in deze samenstelling.

John, Mick en Steve wilden de muziek van de band in een nieuw jasje gieten. Alan zag dit echter niet zitten en besloot in 2019 om de jongens de ruimte te geven die zij aan de muziek wilden geven. Alan heeft daarna een aantal muzikanten om zich heen verzameld waarmee hij eveneens als the Rubettes optreedt. Onder andere Mark Haley maakt hier deel van uit.

